

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **K. V.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. DSH/11652/15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2016, č. j. 17 A 1/2016 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 7. 2015, č. j. MMP/155465/15, uznal žalobce vinným z porušení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Toho se měl žalobce dopustit tím, že: „*dne 15. 12. 2014 v době okolo 22:51 hodin jel v katastru obce Plzeň, po vozovce dálnice D5, v úseku 80. km, ve směru jízdy od obce Rozvadov směrem k obci Praha, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi A4, RZ: X, přičemž v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy mimo obec na dálnici 130 km.h^{-1}, mu byla Policií ČR, silničním rychloměrem PolCam PC 2006, výr. č. 1368PL/2008, naměřena, a to při zvážení možné odchylky měřícího zařízení +/- 3 %, nejnižší rychlost jízdy 157 km.h^{-1}, tudíž obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na dálnici o méně než 30 km.h^{-1}.*“ Správní orgán prvního stupně mu za tento přestupek uložil pokutu ve výši 2.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] K námitce žalobce, že skutkové okolnosti týkající se vlastního průběhu měření rychlosti a úkonů s měřením souvisejících byly vyvozovány pouze ze svědeckých výpovědí policistů provádějících měření rychlosti, v nichž tito odkazovali pouze na skutečnosti uvedené v úředním záznamu (který není důkazem, ale jen podkladem k rozhodnutí), krajský soud uvedl, že o vině žalobce za přestupek bylo rozhodnuto na podkladě svědeckých výpovědí těchto policistů a především fotografií ze silničního rychloměru PolCam PC 2006 (dále jen „rychloměr“), které jednoznačně svědčí o naměřené rychlosti v daném místě a čase.

[5] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, týkající se jeho pochybností o souvztažnosti fotografií č. 2 a 3, které zachycují naměřenou rychlost 162 km/h, s fotografií č. 4, která zachycuje registrační značku jeho vozidla, z důvodu, že koncová světla vozidla na těchto snímcích patří zjevně rozdílným vozidlům (tyto fotografie jsou součástí Oznámení o přestupku ze dne 16. 12. 2014, č. j. KRPP-202083/PŘ-2014-030040, č. l. 3 spisu správního orgánu prvního stupně – *pozn. Nejvyššího správního soudu*). Fotografie č. 4 pouze zabírá vozidlo z větší blízkosti, než ostatní fotografie, zadní světla zde proto vypadají větší a mají jiný tvar. Nelze však dovozovat, že jsou na fotografiích zachycena jiná vozidla.

[6] Krajský soud se neztotožnil ani se žalobcovou námitkou, že ověřovací list použitého rychloměru pozbyl platnosti poté, co byly na měřícím vozidle vyměněny pneumatiky a rychloměr z toho důvodu nebyl kalibrován. Uvedl, že pochybnosti o provedeném měření nevznikly. Z žalobcem uvedeného § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření (dále jen „vyhláška č. 262/2000“), uvedená povinnost kalibrovat rychloměr nevyplývá a jinak toto své obecné tvrzení žalobce nedoložil. Krajský soud také shodně se správními orgány dospěl k závěru, že provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru je nadbytečné.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že ze spisové dokumentace nevyplývá, zda byli policisté provádějící měření rychlosti proškolení k manipulaci s použitým rychloměrem. Policista Bc. R. M. při výslechu potvrdil, že byl k obsluze rychloměru proškolen, a policista prap. T. U. podrobně popsal postup provádění zkušebního měření.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel byl v prvé řadě přesvědčen o tom, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podle něj nevypořádal se všemi žalobními námitkami (konkrétně s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného; s námitkou, že svědecké výpovědi byly provedeny v rozporu s právním řádem, a proto se jedná o nepoužitelné důkazy; s námitkou, vztahující se k nekompetentnosti správního orgánu prvního stupně k posouzení otázky, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, a z toho vyplývající povinnosti nechat zpracovat znalecký posudek či odborné vyjádření; s námitkou, že v případě, kdy správní orgán prvního stupně vycházel ze skutečností jemu známých z úřední činnosti, měl uvést, z jaké úřední činnosti jsou mu známé, a měl stěžovateli umožnit se s tímto podkladem před vydáním rozhodnutí seznámit; s námitkou týkající se nedostatečné odborné způsobilosti policistů k obsluze použitého rychloměru). I přesto, že některé z uvedených žalobních námitek již byly posuzovány v řízení před správními orgány, neměl se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze ztotožnit se závěry, k nimž správní orgány dospěly, ale měl vyslovit i své úvahy.

[10] Stěžovatel měl dále za to, fotografii č. 4, která zachycuje registrační značku jeho vozidla, nelze ztotožnit s fotografiemi č. 2 a 3, které zachycují naměřenou rychlost 162 km/h, neboť koncová světla na těchto snímcích patří zjevně rozdílným vozidlům. Je přesvědčený o tom, že při měření rychlosti došlo k záměně vozidel, kdy na fotografiích č. 2 a 3 je zachyceno cizí vozidlo a na fotografii č. 4 následně vozidlo jeho. Také dlouhý časový interval, který uběhl od chvíle pořízení fotografie č. 3 a fotografie č. 4, trvající 47 vteřin, napovídá tomu, že během něj mohlo snadno dojít k záměně vozidel.

[11] Stěžovatel nakonec poukázal i na to, že rychloměr v době provádění rychlostní kontroly neměl platný ověřovací list. V mezidobí od vydání ověřovacího listu do doby provedeného měření rychlosti byly na měřícím vozidle vyměněny pneumatiky, přičemž tento fakt měl za následek zánik platnosti ověřovacího listu podle § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 262/2000. Jelikož od výměny pneumatik na měřícím vozidle nedošlo ke kalibraci rychloměru, postupovala při měření rychlosti policejní hlídka v rozporu s návodem k jeho obsluze.

IV.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zcela setrvává na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě a ztotožňuje se závěry krajského soudu. Kasační stížnost je podle jeho názoru nedůvodná; navrhl proto, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[13] Co se týče kasační námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí (z důvodu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil doplnění odvolacích námitek učiněných sice po stanovené lhůtě, ale ještě před vydáním rozhodnutí), žalovaný uvedl, že stěžovatel (resp. jeho zástupce), měl být srozuměn s tím, že po uplynutí stanovené lhůty k doplnění blankteního odvolání o odvolací důvody bude spisová dokumentace postoupena správním orgánem prvního stupně žalovanému. Stěžovatel měl tedy doplnění odvolání směřovat již žalovanému. Je pravda, že odvolací námitky mají být primárně zasílány správnímu orgánu prvního stupně; to ale platí za situace, jsou-li doplňovány ve lhůtě stanovené správním orgánem. Pokud odvolací námitky

stěžovatel zaslal po uplynutí lhůty k jejich doplnění správnímu orgánu prvního stupně, měl si být vědom jejich možného nezohlednění žalovaným.

[14] K námitce týkající se zániku platnosti ověřovacího listu rychloměru v návaznosti na výměnu pneumatik měřícího vozidla žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Touto námitkou se tudíž Nejvyšší správní soud zabýval především. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[19] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[20] Stěžovatelově námitce, že se krajský soud nevypořádal s některými žalobními námitkami (viz odst. [9]) a pouze se ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že část odůvodnění, v níž krajský soud vyslovil, že se se závěry žalovaného ztotožňuje (viz strana 7 napadeného rozsudku), představuje pouze obecné prvotní uvedení do problematiky, přičemž v následujících odstavcích se krajský soud podrobněji věnuje vypořádání uplatněných žalobních námitek. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že takový postup není vadný. Rozsudek správního soudu netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů jen pro to, že v něm soud obecně konstatuje, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů, doplní-li uvedené vypořádáním věcných anebo právních námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 69/2010 - 127, nebo ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55).

[21] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje na to, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[22] Uvedeným kritériím napadený rozsudek vyhověl. Krajský soud předestřel relevantní, správné a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Vysvětlil také, proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěl žalovaný a před ním i správní orgán prvního stupně. Nedůvodný je proto i poukaz stěžovatele na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31.

[23] Pro právě uvedené tudíž není důvodná kasační námitka, že se krajský soud nevypořádal s tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že krajský soud na základě námitek stěžovatele přezkoumal postup policistů provádějících měření, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i správnost závěrů žalovaného. Krajský soud se sice výslovně nevyjádřil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, tato skutečnost však nepředstavuje pochybení, neboť krajský soud vysvětlil, jakými argumenty bylo rozhodnutí žalovaného odůvodněno, zdůvodnil, proč dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, a vyslovil, že se se závěry žalovaného ztotožňuje. Ze skutečnosti, že krajský soud napadené rozhodnutí věcně přezkoumal, implicitně plyne, že jej za nepřezkoumatelné nepovažoval.

[24] Co se týče argumentace stěžovatele vztahující se k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto, že v něm žalovaný nezohlednil doplnění odvolacích námitek učiněné sice po stanovené lhůtě, ale ještě před vydáním rozhodnutí, Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že žalovaný nepochybil. Dne 24. 8. 2015 zaslal stěžovatel správnímu orgánu prvního stupně blanketní odvolání. Správní orgán prvního stupně jej proto usnesením dne 2. 9. 2015 vyzval k doplnění ve lhůtě 5 pracovních dnů od jeho doručení. Usnesení bylo zmocněnci stěžovatele doručeno dne 4. 9. 2015, lhůta k doplnění odvolání tedy marně uplynula dne 11. 9. 2015. Dne 16. 9. 2015 byla věc správním orgánem prvního stupně předložena žalovanému; ani do tohoto dne nebylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně stěžovatelem doplněno. Dne 2. 11. 2015 žalovaný o odvolání stěžovatele rozhodl, přičemž rozhodnutí bylo vypraveno dne 3. 11. 2015. Doplnění odvolání zaslal stěžovatel emailem dne 2. 11. 2015 správnímu orgánu prvního stupně, který jej následujícího dne zaslal žalovanému. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný neměl doplnění odvolání obsahující předmětné odvolací námitky v době svého rozhodování k dispozici, neboť mu byly doručeny až den poté, co napadené rozhodnutí vydal. Z logiky věci vyplývá, že na stěžovatelovy dodatečné námitky nemohl reagovat. To však pouze z důvodů ležících na straně stěžovatele, nikoliv v postupu správních orgánů obou stupňů, jak se nyní v kasační stížnosti snaží stěžovatel předestřít. Tato jeho argumentace je tedy nedůvodná. Nadto nynější tvrzení stěžovatele

o tom, že v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nereflektování odvolacích námitek, je nepravdivé. Stěžovatel takovou žalobní námitku v řízení před krajským soudem neuplatnil. Krajský soud, který má nepochybně povinnost se nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí zabývat z úřední povinnosti, také pochybení v postupu žalovaného neshledal s ohledem na skutečnost, že jej věcně přezkoumal, a stejný názor nyní zastává i kasační soud.

[25] Výše uvedené závěry o neexistenci povinnosti správních soudů vypořádávat každou dílčí žalobní argumentaci lze vztáhnout i na stěžovatelovu námitku, týkající se toho, že vycházel-li správní orgán prvního stupně ze skutečností jemu známých z úřední činnosti, měl uvést, z jaké úřední činnosti mu jsou známé, a měl stěžovateli umožnit se s tímto podkladem před vydáním rozhodnutí seznámit. Jak již shora uvedeno, krajský soud se vypořádal se stěžejní žalobní argumentací, Nejvyšší správní soud tudíž ani pro uvedené nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[26] K další námitce, že výslechy policistů provádějících měření rychlosti (jako svědků) byly provedeny v rozporu s právním řádem, a proto jsou jako důkazy nepoužitelné, se krajský soud vyjádřil na straně 7 napadeného rozsudku. S námitkou, týkající se nekompetentnosti správního orgánu prvního stupně k posouzení otázky, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru, a z toho vyplývající povinnosti nechat zpracovat znalecký posudek či odborné vyjádření, se krajský soud vypořádal v pátém odstavci na straně 8 napadeného rozsudku. Námitce ohledně nedostatečné odborné způsobilosti policistů k obsluze použitého rychloměru se krajský soud věnoval v druhém, čtvrtém a pátém odstavci na straně 8 napadeného rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl závěru, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, zabýval se zbylými kasačními námitkami. Ani jejich důvodnost však neshledal.

[29] Co se týče námitky, v níž stěžovatel poukázal na rozdílné tvary koncových světel zachycených jednak na fotografiích č. 2 a 3 (zaznamenaly údaj o naměřené rychlosti) a jednak na fotografii č. 4 (zobrazovala registrační značku stěžovatelova vozidla), ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že ze skutečnosti, že skvrny představující koncová světla vozidla, mají na uvedených fotografiích různý tvar, nelze dovozovat, že jsou na fotografiích zachycená různá vozidla; je nutné totiž přihlédnout k tomu, že snímky byly pořízeny za tmy a z různých úhlů a vzdáleností. Zásadní je především časová souvztažnost všech fotografií.

[30] Nejvyšší správní soud k uvedenému pouze doplňuje, že ze svědeckých výpovědí policistů prap. T. U. a Bc. R. M. (učiněných v rámci ústního jednání před správním orgánem prvního stupně dne 5. 5. 2015) je zřejmé, že možnost záměny vozidla vyloučili. Policisté se při provádění měření zařadili za měřené vozidlo a měli jej stále na dohled až do jeho zastavení; hustota provozu přitom byla nízká. Nevznikla ani pochybnost o tom, že vozidlo řídil stěžovatel, jelikož byl následně ztotožněn. Tuto skutečnost stěžovatel

v průběhu správního řízení nikdy nezpochybnil, resp. zmocněnec stěžovatele ji při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 5. 5. 2015 potvrdil. Nejvyšší správní soud má tedy za prokázané, že rychlost 162 km/hod byla naměřena vozidlu s registrační značkou X, které řídil stěžovatel.

[31] Poslední námitka, kterou stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, se týkala zániku platnosti ověřovacího listu rychloměru poté, co byly na měřícím vozidle vyměněny pneumatiky. Tato skutečnost měla podle něj zásadní vliv na metrologické vlastnosti rychloměru, byla proto nutná jeho opětovná kalibrace.

[32] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, posuzoval námitku zkresleného výsledku měření rychlosti vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Přisvědčil přitom závěru správního soudu, že *„právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována*". V tehdy souzeném případě Nejvyšší správní soud rovněž přihlédl k velmi významnému překročení povolené rychlosti (po započtení odchylky o 46 km/h) a vyloučil, že by *„provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.*" Uvedený závěr považuje kasační soud za použitelný i v souzeném případě.

[33] Nejvyšší správní soud rovněž nyní vylučuje tak významný vliv případné výměny pneumatik na výsledek měření rychlosti do té míry, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku. Chybu měření, která by odpovídala rozdílu v rychlosti minimálně 27 km/h (aby jel stěžovatel maximální povolenou rychlostí v místě provedeného měření), by zcela jistě odhalila povinná provozní kontrola rychloměru před zahájením samotného měření. Ta podle výpovědí svědků (učiněných v rámci ústního jednání před správním orgánem prvního stupně dne 5. 5. 2015) provedena byla a žádné pochybnosti o nastavení rychloměru při ní nevznikly. Kasační soud proto nesdílí stěžovatelovy výtky k platnosti ověřovacího listu rychloměru.

[34] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, vyslovil, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru (které v právě posuzované věci jsou obsahem správního spisu) je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován (veškeré pochybnosti přitom byly Nejvyšším správním soudem v právě posuzované věci odmítnuty). Taktéž v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důkazní prostředky dodané policií jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Shodně je tomu i v nynější věci.

[35] Za důvodnou nepovažuje kasační soud ani související stěžovatelovu námitku, že mu není zřejmé, proč krajský soud nevyhověl jeho návrhu na provedení důkazu – návodu k obsluze rychloměru. Z obsahu spisu krajského soudu se totiž podává, že takový důkazní

návrh stěžovatel v řízení před krajským soudem vůbec neučinil. Krajský soud však i přes to (s ohledem na to, že provedení tohoto důkazu stěžovatel navrhoval v řízení před správními orgány) v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že shodně jako správní orgány považuje provedení důkazu návodem k obsluze s ohledem na skutkové okolnosti věci za nadbytečné. S tím se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[36] Mělo-li ostatně uvedené dokazování svědčit ve prospěch stěžovatelova tvrzení, že od doby ověření rychloměru došlo k výměně pneumatik, a že tudíž podle návodu k obsluze rychloměru *„v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést novou kalibraci vozidla*“, lze shrnout, že uvedené tvrzení (o výměně pneumatik) je pouhou stěžovatelovou domněnkou. K jejímu prokázání stěžovatel ani v průběhu správního řízení, ani v řízení o žalobě žádný důkaz neoznačil a ze správního či soudního spisu uvedená skutečnost také neplyne. I proto bylo nadbytečné se obsahem návodu k obsluze rychloměru a tvrzenou povinností provést novou kalibraci rychloměru (nikoliv *„vozidla“*, jak uvádí stěžovatel) zabývat.

[37] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Krajský soud tedy nepochybil v závěru o nedůvodnosti žalobních námitek a opodstatněně žalobu zamítl.

VI.

[38] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu